

PETRŐCZI ÉVA

Válasz, Emily Dickinsonnak

*A „valakiság” sanyarú!
Száz júniuson át
Neved vartyogni békamód,
Hogy csodáljon a lép!”
Károlyi Amy fordítása*

Drága Emily,
hogy feszengenél ma,
a varangyok szavától
hangos lépokon.

Két finom füled
befogva menekülnél,
te, akit halk virágok
illata von.

Té, aki nem voltál
a távoli Amherstben
az ön-kufárság bajnoka,
bölcs nővérem, vigasztalj:

„Jól van minden, ahogy van,
bújj el a hűs szobában,
ne csábítson a számtalan
harsány, izzasztó agora.

Az igaz szavakat
osztó Isten nem engedi el
gyakran-tintás kezéd,
nem hagy téged némaságban soha.

Ne légy, ne légy,
te, kései utód,
varangyos lépok
hullócsillaga!

Elfeledett, régi szavunk...

A N Y U N A K

Elfeledett, régi szavunk
jutott eszembe ma.
a *bárzsing*,
viharra esőre, hóra, szélre

görcsökkel felelgető anyám
egyik, magát a stílus ereje
hatalmával vígasztaló fordulata.

Talán úgy vélte,
minden gyötrelme
távolodik, halkul,
ha nem *zsigermek* hívja

agyonfacsart belső
részeit szegény feje.

Ezt a játékot én is
harmincnégy éve játszom,
szép kis örökség, mondhatom.

Bárzsingot emlegetve
nyűglődök reménykedve,
de olykor a falat tíz,

manikűrt sose látott
körmömmel kaparom.

És meglebbent a vászon...

A ZENEAKADÉMIA FISCHER ANNIE
EMLÉKDÉLUTÁNJA UTÁN

És meglebbent számtalanszor
a vászon, a Solti-teremben, ahányszor
csak egy-egy régi, s újabb barátod
színre lépett, muzsikálni, vagy emlékekkel
visszahívni téged.

És láss csodát: Vámos László
még itthon készült, de már a mi
földünkötől búcsúzó, tündöklő címlapképe
életre kelt a színpadon lépkedők,

a zongoraszó és a vonók
mozgása nyomán.
Tévedés, nem emlékműsor,
s nem is csupán
ritka CD-morzsákkal tarkított

noszalgia-áradat volt ez a délután.
Ahányszor a fehér vetítövásznon
gyönyörű fényképed meglebbent:
hinnünk kellett az üzenetnek:

nincs örök halál, de van feltámadás.
És mindenkinek jut belőle: legyen bár
sorsa zongorátlan, vagy zongorás.